

DISSERTATIO

DE VITA PATRIARCHARUM LON-
GISSIMA,

cujus

PARTEM PRIOREM,,

CONSENTIENTE AMPLISS. FACULT. PHILOS.
ABOËNSI,,

PRÆSIDE

JOHANNES BONSDORFF,,

Litter. Græcar. Professore ordinario,,

PRO GRADU PHILOSOPHICO

publicæ disquisitioni subjecit

SAMUEL ROOS,,

Stipend. publ., Borealis,,

In Audif., Philosop., die XVIII Junii MDCCCXVII.,

h. a. m. f.

ABOË, Typis FRENCKELLIANIS,

PRINTED BY
AT THE PRESS OF
DUBLIN

BY
AND SOLD BY

JOHN W. JOHNSON

STATIONER AND PRINTER

15, NASSAU ST.

LONDON

1850

AND BY

JOHN W. JOHNSON

STATIONER AND PRINTER

15, NASSAU ST.

LONDON

1850

DISSERTATIO

DE

VITA PATRIARCHARUM LONGISSIMA.

"Nos, qui sequimur probabilia, nec ultra id, quod verisimile occurverit, progredi possumus, & refellere sine pertinacia, & refelli sine iracundia, parati sumus."

CICERO *Quæst. Tuscul. L. II. C. II.*

Negandum quidem non est, omnis ævi, si vel a temporibus ἀδηλοῖς & μυστικοῖς disceseris, Historiam, exemplis hominum, qui longe ultra vulgarem vivendi modum vitam suam produxerunt, gloriari a); ne-

A

que

a) Exempla hujus generis studiose collegerunt, omnium primo, Ill. HALLER, *Elementor. Physiol. corporis humani T. VIII. L. XXX. §. §. XVI & XVII*, & post eum, HUFELAND in libro (suetice verso sub Titulo mirabili) *Konsten att lefva länge P. I. S. V.*, atque SCHRÖTER, *Das Al-*

que omnino negatum volumus, extremum, quem vitæ humanæ natura posuerit, limitem, absolute non posse definiri *b*); usque tamen adeo longævus initio rerum exstitisse homines, ut, ante diluvium, millenos prope, post vero, sexcentos usque, annos, quemadmodum in tabulis Patriarcharum genealogicis *Genes. V, XI* relatum legimus *c*), attigerint (& quidem vulgo

ter, und untrügliche Mittel alt Zu werden, nebst eilftausend siebenhundert und neunzig Beyspielen von Personen, welche 80 bis 190 Jahre alt geworden sind, ziter Abschnitt. Vestustiora autem exempla speciatim collecta vide apud PLINIUM Histor. Nat. L. VII, C. L, & PHELEGONTEM TRALLIANUM de longævis (uterque ex ipsis censuum tabulis atque commentariis), LUCIANUM de Macrobiis, STRABONEM Geogr. L. XV. p. 701. Edit. Casaub. III, VALERIUMQUE MAXIMUM, Diætor. factorumque memorabil. L. VIII, C. XIII de Senectute memorabili.

- b*) Hinc CICERO de senectute C. XIX: "O Dii boni, quid est in hominis vita diu? da enim supremum tempus: exspectemus Tartesiorum Regis ætatem; fuit enim (ut scriptum video) Arganthonius quidam Gadibus, qui octoginta regnavit annos, centum & viginti" (secundum alios, v. gr. PLINIUM, Histor. Natur. L. VII, C. XLIX, centum & quinquaginta, "vixit."
- c*) Quin & JOSEPHUS, in fidem rei, veteres mille annos vixisse, plurimos auctores & Græcos & Barbaros, testes provocat *Antiquit. Judaic. L. I, C. III, s. IX.*

go d), haud facile quisquam, nisi eosdem, aut plane alius, quam qua jam gaudemus, naturæ, aut etiam perpetuis miraculis a Deo sustentatos, fuisse, temere & imprudenter contendere voluerit, sibi persuadebit. Quod si enim humanæ machinæ compagem, qualis sit, quibusque legibus, si vel firmissima fuerit, a natura, quæ coagmentavit, dissoluatur, debita attentione perpenderit, vix ac ne vix quidem citra alterum sæculum, ut summi ætatis nostræ posuerunt Physiologi, ultimus vitæ humanæ terminus videtur extendendus e). Quod si autem annos, quos vulgo, qui

A 2

corpus

d) Si quidem qui e Sethi linea recensentur Adami ante diluvium posteri vitam *vulgo* egerunt longissimam, per se utique patet, cæteros quoque antediluvianos eodem usos fuisse naturæ beneficio. Ad illos tamen solummodo favorem huncce restringunt MAIMONIDES *Mora Nechoh. P. II. C. 47*, & SCHRÖTER l. c. p. 60, 61.

e) Cfr. HALLER l. c. §. §. XIII, XIV. & HUFELAND l. c. S. VI, p. 60, 61. — Cave tamen putes, macrobiotum, qui ad nostram petuere memoriam & de quorum ætate certo constat, quemquam, hunc ultimum vitæ terminum vel propius attigisse. Exemplo namque, quod e MÜLLERI & SCHULZII *Heimlichkeiten oder Begattung und Fortpflanzung I. Th. p. 268, No 18* retulit SCHRÖTER (l. c. p. 525, 26), Rosii cujusdam, qui A. 1805 centum & nonaginta annos expleverit, & tamen adhuc bona usus fuerit valetudine, fidem habere vetat vel ipsa de anonymo hocce patriarcha narratio. Neque quos idem SCHRÖTER, alii-

corpus vita libidinosa & intemperanti effæctum senectuti non tradiderint senioque obierint, attingere solent, respexerimus, haud quidem ultra septuaginta aut octoginta annos genus nostrum, non solum hodie pervenire in confesso est f), verum neque unquam pervenisse, quidquid dicant, qui, communi omnis ævi præju-

que, de *Petræ Czartan*, anno ætatis suæ centesimo octogesimo quinto denato, cæterisque sic dictis Temesvarientibus macrobiis, exceperè, rumores, majori fide, iudice HALLER (l. c. §. XVI p. 104) sunt digni. Antiquiora vero, quæ huc pertinerent, exempla, v. gr. quæ apud PLINIUM l. c. C. XLIX. existant, quæque ipse PLINIUS suspecta habet, afferre non vacat. — Omnium itaque grandævorum, de quorum ætate nemo dubitat, *μακροβιωτατων* etiamnum cum HALLERO & HUFELAND habere nobis liceat decantatum Anglum *Henricum Fenkins*, qui anno ætatis suæ centesimo sexagesimo nono obiit.

f) In re omnibus notissima non quidem opus est testimoniis; illustrationis tamen causa subjicere placet verba celebratissimi BUFFON in *Histoire Naturelle de l'homme* (v. *Histoire Naturelle generale & particuliere*, T. IV, p. 338, Edit. V.æ): — *les premières nuances de cet état (de la vieillesse) se font apercevoir, avant quarante ans, elles augmentent par degrés assez lents jusqu'à soixante, par degrés plus rapides jusqu'à soixante & dix; la caducité commence à cet âge de soixante & dix ans, elle va toujours en augmentant; la decrepitude suit, & la mors termine ordinairement avant l'âge de quatre-vingt-dix ou cent ans la vieillesse & la vie.*

præjudicio fascinati, de brevitate vitæ nostræ conqueruntur priscaque sæcula laudibus extollere amant, patebit. Consuetudinibus namque, *Solone*, *Pythagora*, *Platone*, & ipso *Mose*, commemoratum vitæ terminum, ipsorum jam ævo in universum obtinuisse g); nullum certe esse poterit dubium, quin eadem, quæ sic quidem per ter mille & quod excurrit annos mortalium in hac parte fuit fors, prius quoque locum invenerit, eoque pacto nec unquam a mundi senio vitæ humanæ longitudo pependerit. Quamvis etenim, qui veritatem narrationis Mosaicæ vindicare satagunt, vitam primorum hominum longissimam e simplici atque temperanti eorum vivendi ratione, cœlique & soli, in quo vivere ipsis datum erat, temperie

g) Testantur hoc: de *Solone*, Septuaginta annos vitæ humanæ attribuyente, HERODOTUS L. I. C. XXXII, & DIOGENES LAËRTIUS L. I, f. 54; de *Pythagora*, humanam ætatem in quatuor æquales partes, quarum quæque viginti caperet annos, distinguente (adæoque octogesimum annum ut vulgarem vitæ terminum habente), idem DIOGENES LAËRTIUS L. VIII, f. 10; de *Platone*, octogesimum item annum ut finem vitæ legitimum constituente, CENSORINUS de die natali C. XIV. Ipse vero *Moses*, Psalmi nonagesimi, ut inscriptio docet vulgoque admittunt interpretes, auctor, commate 10 ingenue fatetur, vitam humanam non nisi septuaginta, aut ad summum octoginta annos (*Siracides* habet centenos, numero rotundiori, Cap. XVIII. v. 9) subsistere.

perie atque natura, per diluvium, ut putant, prorsus immutata, derivandam esse summopere urgent; facili tamen, quantadumcunque aureæ in victu & cultu simplicitatis, ipsiusque climatis, in vita hominum conservanda & proroganda sit vis, intelligitur negotio, hanc eorum opinionem omni æque carere fundamento, ac jamjam oblitteratam, adeoque non nisi verbo hic excitandam, conjecturam magni BUFFONIS, qui superficiem terræ & corpora, quibus alimur, ante diluvium minus solida fuisse & compacta, quam postea, atque proinde, ossa, musculos &c. hominum antediluvianorum, alimentis eorum multo mollioribus existentibus, longiori tempore molliciem suam sustinuisse, itaque & perdurasse, statuit *h*). Tenendum quippe est, simplicitatem in victu non semper comitem sibi habere temperantiam, tantoque minus, hujus quidem nomine, antediluvianos esse laudandos, quo certius sit, rudes atque incultos, quales primis sine dubio temporibus erant, homines, sensuum atque instinctuum suorum nimis quantum, bestiarum more, subesse imperio, ipsamque Historiam Mosaicam eosdem, ob nequitiam (sensualitatem) suam diluvio deletos proponere. Quod vero ad soli, in quo primi homines vitam degerunt, naturam, cœlique, quo ipsis frui licuit, temperiem, attinet, ob-

ser-

h) l. c. p. 358 l.

servandum est, terram nostram, vel ipsa Cosmogonia Mosaica præeunte, genitam fuisse ab oceano, adeoque nec deteriorem & insalubriorem, quam initio fuerit, fieri potuisse diluvio, australesque Asiæ partes, in quibus vulgo volunt generis nostri parentes collocatos, macrobiorum numero & ætate neque hodie esse memorabiles, quin potius gloriam hancce regionibus ad zonam frigidam propius accedentibus, imprimis Angliæ, Hiberniæ & Rusiæ, competere i).

Quæ vero cum ita sint, neque defuerunt interpretes, qui legum naturæ ratione habita, tabulas istas genealogicas explicare, suo quisque modo, allaborarunt.

Conjecerunt itaque alii k), nominibus *Adami*, *Sethi* &c., interdum ipsos Patriarchas, interdum progeniem eorum, non secus ac nomina *Judæ*, *Ephraimi* &c. de ipsis tribubus a Juda, Ephraimo descendentibus, illorumque auctoribus, promiscue usurpantur, esse intelligendam, eoque ex fundamento, cum
v. gr.

i) Cfr. HALLER l. c. §. XVII, HÜFELAND l. c. P. I, l. V, VI, & qua Rusiam, annuæ in Ephemeridibus Petropolitans mortuorum tabulæ.

k) His ducem se præbuit GATTERER in suo *Abriss der Chronologie*.

v. gr. *Genes. V. 3 — 5* legendum exstet, Adamum centum & triginta annos natum, genuisse Sethum, annisque octingentis postea transactis nongentissimo trigesimo obiisse, vix alium narrationis hujus genealogicæ esse sensum, quam Adamo centum & triginta annos nato genitum fuisse nepotem aut pronepotem Sethum, totamque hanc prosapiam inde ab eo tempore octingentos, adeoque in summa nongentos & triginta, annos perdurasse. Sed jure observat HENSLETER ¹⁾, plurimis hanc conjecturam laborare difficultatibus. Posito namque, idem nomen, in eodem contextu, quandoque progeniem, quandoque auctorem ejus significare, quæritur, quomodo, quæ plurium sæculorum lapsu multum jam accreverit, v. gr. Adami familia, exstingui, & quidem certo anno exstincta dici, potuerit, cum vel ipse Sethus in sequenti oratione, novæ stirpis perhibeatur genitor. Tacemus, vocabula מֵת & חַיִּה laudatam minime, nisi linguæ usui & genio vim inferre volueris, admittere interpretationem, nomenque viri ob summam pietatem a Deo (præmatura morte) sublato, Chanochi *Genes. V. 24*, nulla arte de progenie sua posse explicari.

Alii

1) *Bemerkungen über Stellen in den Psalmen und in der Genesis, p. 284, 85.*

Alii contra, voce in tabulis istis genealogicis sæpius repetita $\eta\omega\psi$, non annum solarem aut lunarem ut vulgo assumunt, sed brevius temporis spatium, adumbrari existimant: quibusdam, antiquiorum præcipue interpretum, non nisi annos menstruos cogitantibus, eoque pacto vitæ curriculum v. gr. Methusalæ, octoginta tantum & quod excurrit annos solares, ætatem ne recentiori quidem ævo inauditam, excipere, contendentibus; cæteris vero, annos in Historia Patriarcharum occurrentes, aut trimestres usque ad Abrahamum, indeque, ad Josephi usque tempora, octo mensium, aut etiam semestres usque ad Peleg, atque dein lunares, intelligendos esse postulanti-
bus *m*). Neque omnino diffitendum est, gentes antiquissimas, diverso modo, & quidem plerumque prout anni tempora secundum diversitatem climatis in partes, sive duas (æstatem & hiemem), sive tres (ver, æstatem & hiemem), sive quatuor (ver, æstatem, autumnum & hiemem) distribuerint *n*),

B

annos

m) Priorem opinionem amplectitur HENSLEY l. c. p. 280 — 326; posteriorem vero, auctor anonymus libelli: *aufgeführte Erklärung der sämtlichen Wundergeschichten des A. Testaments I. Th. Berlin 1800 p. 53 f.*

n) Immo Rabbini annum solarem in sex tempora, quorum quodque duos exceperit menses, memorat BACHIENE *Histor. und Geogr. Besch. von Palästina I. Th. I. B. p. 400.*

annos suos determinasse. Fertur namque, Ægyptios, solis motu nondum cognito, annum ad lunæ circuitum descripsisse o), alia autem ætate quatuor mensibus absolvisse p), tandemque annum solarem duodecim mensium, omnium primo invenisse q). De Arcadibus vero, gente perquam vetusta r), Caribusque & Acarnaniis, commemoratum legimus, illos quidem s. Arcadas annos habuisse trimestres s),
his

- o) Cfr. in hanc rem *Eudoxus* ap. PROCLUM in *Timæum Platonis* L. I, p. 33, *Varro* ap. LACTANTIUM *institut. Divinar. L. II. C. XII*, PLINIUS *Histor. Nat. L. VII, C. XLIX*, PLUTARCHUS in *vita Numæ* p. 286 Edit. Reiskianæ, SUIDAS sub voce ἡλιος. Quid? quod Ægyptios, eodem signo, quo Ilin Deam (h. e. lunam), annum depinxisse, mulieris sc. imagine, auctor sit HORAPOLLO *Hieroglyphicæ l. I, No 3*. CENSORINUS tamen l. c. C. XIX annum Ægyptiorum antiquissimum bimestrem fuisse, ex aliorum dictis retulit.
- p) Cfr. PLUTARCHUS & CENSORINUS l. l. c. c., itemque SOLINUS *Polyhistor. C. I, p. 3*. Edit. SALMASII. — Tam vero hoc, quam illud, negat DIODORUS SICULUS *Biblioth. Hist. L. I, S. 26, p. 30*. Edit. Vesselingianæ.
- q) Hujus rei testes sunt HERODOTUS *Histor. L. II. C. IV*, LUCIANUS *de Astrologia*, & STRABO *Geogr. L. XVII, p. 816*.
- r) v. STRABONEM L. VIII, p. 595, & APOLLONIUM RHODIUM *Argonauticor. L. IV, v. 264, 65*.
- s) Cfr. PLINIUS, SOLINUS, CENSORINUS, l. l. c. c., MACRO-

his autem semestres usu venisse *t*). Nihilominus nullum ex hisce annos Patriarcharum explicandi periculis, quamcunque demum e tribus diversissimis, quas in tabulis Geneseos genealogicis exhibent Codices Hebraici & Hebræo-Samaritani Versioque LXX. Interpretum, lectionibus admiseris *u*),

B 2

album

BIUS *Saturnal. L. I, C. XII*, & AUGUSTINUS *de civitate Dei L. XV, C. XII*. — PLUTARCHUS interea, licet de quibusdam Barbaris idem *l. c.* perhibeat, Arcadum annos quadrimestres fuisse, testatur.

f) Cfr. CENSORINUS, PLUTARCHUS, SOLINUS, MACROBIUS, *l. l. c. c.*, itemque ALEXANDER AB ALEXANDRO *Genial. dier. L. III, C. 24*. PLINIUS vero *l. c.* de populis annos semestres computantibus universe loquitur.

u) Nostri non est instituti, neque nostrarum virium, controversiam illam diu multumque agitaram, quænam lectio in locis nostris Mosaicis vera & genuina habenda sit, utrum Masorethica (quam presse sequuntur Chaldæus, Syrus, Symmachus, cæteri), an Hebræo-Samaritana (quam & ipsa versio Samaritana suam fecit), an LXX Interpretum (quorum vestigiis insitere filix, vetus latina versio, Coptica &c., Græcique Patres non pauci), dirimere. Non tamen illustri MICHAËLIS, fortissimo lectionis Masorethicae contra JACKSONUM (qui in libro *Chronological antiquities* lectionem LXX interpretum pertinaciter defendit) & WHISTONUM (qui in suo *Essay, towards restoring the true text of the old Testament* textum præfert Samaritanum) propugnatori (in *Comentariis de Chronologia Mosis ante di-*

album mereri videtur calculum. Quod si enim annos menstruos cogitaveris, lectionemque Masorethicam (cui & Samaritana in Patribus antediluvianis maximam partem adstipulatur) ut genuinam approbaveris, sequitur omnino quod per se absonum est dudumque monuerunt interpretes, ut plerique Patriarchæ, ante diluvium, impuberes, præterlapso autem κατακλυσμῷ, ætate infantili, genuerint. Si vero lectionem LXX interpretum (quibuscum idem fere in tabula posteriore faciunt Codices Samaritani) Masorethicæ prætuleris, ne tum quidem, qua Patres postdiluvianos, justos generationis annos assequeris. Ubi autem ad seriores Patriarchas, Abrahamum, Isaacum & Jacobum, hanc eandem computandi rationem extenderis, cogitur, Abrahamum & Isaacum, senio quamvis confecti obiisse dicantur, alter anno ætatis

lunium, itemque a diluvio ad Abrahamum, Ejusdem Syntagmati Commentationum insertis), refragabimur, lectionem, & Samaritanam & LXX viralem, nimis quantum videri systematicam atque vel eo nomine valde suspectam. Sed & ipse textus Masorethicus systema, ut infra monstrabimus, videtur sapere. Sæcimus interea ad calcem dissertationis tabulas lectionum, non minus Masorethicæ & Samaritanæ, quam LXX viralis (secundum Codicem Alexandrinum, a quo non multum abluat Vaticanus), quo sic quidem, quomodo a se invicem discrepent, uno quasi obtutu inspiciant Lectores.

ætatis centesimo septuagesimo quinto (*Genes. XXV. 7, 8*), alterque centesimo octogesimo (*Genes. XXXV. 28, 29*), non tamen ultra quindecim annos proprie sic dictos vixisse; Jacobum vero, licet extremis vitæ, quam ad centum quadraginta & septem annos produxisset fertur *Genes. XLVII. 9, 28*, diebus, præ senectute cœcutierit (*Genes. LXVIII. 10*), non nisi duodenos vivendo complevisse; immo Abrahamum, LXXXVI menses h. e. septem annos natum, ex Hagar, eodem mense & concipiente & pariente (!), filium Ismaëlem suscepisse (*Genes. XVI. 16, coll. v. 3 & Cap. XII. 4*). -- Ad reliquas vero hypothèses quod attinet, haud sane minoribus obsistat sunt difficultatibus, ut satis, speciatim quamvis contra HENSLERUM, evicerunt libelli Hensleriani censores gravissimi v). Præterquam enim quod artium & ingenii cultura, qualis apud antediluvianos, teste Historia Mosaica, obtinuit, ægre admodum, si ex vulgari chronologia annos, quos jam solares vocamus, MDCLVI ad diluvium numeraveris, nullo autem modo, si epocham hanc imminueris, possit explicari, historia perhibet diluvii, Noachum, irrumpente, mensis secundi die decima septima, diluvio, centenarium (*Genes. VII. 6. II*),

u) MICHAËLIS in *Neue Oriental. u. Exeget. Bibliothek* 9. Th. p. 201–207, & ANONYMUS in *EICHHORNII Allgem. Bibliothek der Bibl. Litteratur, des 4ten Bandes 1stes St.* p. 105 – 111.

II), exactis reliquis (ejusdem anni) mensibus, quorum tamen non nisi *septimi* & *decimi* (C. VIII. 4, 5) facta est mentio, primo tandem mense (anni sine dubio sequentis) primum egisse & centesimum (C. VIII. 13), certissimo utique indicio, annos, neque menses, nec trimestres aut semestres, si vel unquam tempus prisco ævo ita definierint, sed duodecim mensium, in hac ipsa diluvii pericopa, adeoque in tabulis quoque nostris genealogicis, spectasse Auctorem Geneleos.

Alii denique numeros in tabulis Patriarcharum genealogicis fictos esse suspicantur x): neque, ut nobis quidem, gravissimis de causis, videtur, injuria. Observamus itaque hoc, neminem unquam, cui fandum est sineput, vel Mercurio dicente, crediturum, Adamum, physice quamvis *τελειον* a Deo creatum, mox ab articulo temporis, quo aura vesci sibi licuit ætherea, talem se præbuisse arithmetices magistrum, ut annorum, qui sibi dum viveret effluxere, ideam habuerit, posterosque ejus hac eadem arte ita fuisse eruditos & in annos, non modo suos, verum etiam suorum, attentos, ut singulorum vitæ, summam, ad millenos

x) Hanc suspicionem excitarunt Auctor anonymus Libri: *Die ältesten Urkunden der Hebræer im ersten Buch Mose* Stendal 1788, p. 340, itemque anonymus nuperrime laudatus ap. EICHHORN I, c.

millenos prope annos haud raro exsurgentem, conficere, veramque *χρονολογίαν* ad nepotes propagare potuerint, cum tamen, in nostris, vel maxime cultis & scientiarum luce collustratis, civitatibus, ubi, ex rationibus, olim locum minime habentibus, politicis, arithmetices studio operam qualemcunque navare coguntur ejusvis sortis & conditionis homines, plurimi e rudi populo in arte numerandi plane sint hospites, pauci autem, etiam e senum prudentiorum turba, vitæ annorum, neque suæ, nec sobolis, rationem reddere sciunt, sed ut plurimum, præterita tempora in memoriam revocaturi, ad eventus maxime memorabiles, sive publicos, sive privatos, omnia referant a). 2:o Neque magis probabile est, priscos, arte scribendi nondum inventa, tantam, quæ in tabulis nostris genealogicis occurrit, numerorum faraginem traditione orali ad posteros, donec litteris tandem mandarentur, potuisse traducere, cum nihil memoriæ in genere, ut novimus, molestius sit numeris. 3:o Ab exemplo Arabum, qui quamvis hodiè, æque ac olim, magni faciant atque fecerint, longo censeri sanguine, eamque ob causam studio genealogico ita dediti sint, atque fuerint, ut non modo hominum, sed & camelorum equorumque *nobilium*, eadem incredibili & anxia, qua unquam vel nostræ ætatis

a) Cfr. Anonymus apud EICHHORN I. c.

ætatis familiæ nobilissimæ sua percensent stemmata^s cura diligentiaque confectas & per multa sæcula continuatas habeant tabulas, nunquam tamen tabulis hisce temporis annorumque adjiciunt aut adjecerunt notulas *b*), concludere fas est, neque Hebræos, gentem iisdem aliquando contiguam, congenerem, & moribus simillimam *c*), chronologiæ vacasse antiquitus. Atque

b) Cfr. MICHAËLIS *de chronologia Mosis ante diluuium l. c. p. 118*, imprimis *Monumenta antiquissimæ Historiæ Arabum post SCHULTENSIIUM edita ab EICHHORN p. 17. s.*, itemque, de equis Arabum sic dictis nobilibus s. Kehhilan, NIEBUHR *Beschr. von Arabien p. 161*, ARVIEUX *Hinterlassene Nachrichten v. LABAT Th. II. p. 381, 382, Th. III p. 101 l.*, *Abhandlungen über Egypten, welche während des Feld-Zuges des Generals BONAPARTE von dem National-Institut zu Kairo bekannt gemacht worden sind p. 75*, STUARTS *Reise nach Mechinez p. 98.*

c) Uno quasi ore qui Orientem peragrarunt Itineratores consentunt, hodiernos Arabes, in vita sua domestica & moribus, vagos non esse Europæorum instar, sed sibi constantes & maxime stabiles; imprimis vero *Scenitas* sive *Bedouinos*, non tantum qua externum cultum & habitum, sed & qua ritus, mœurs, instituta, consuetudines e. s. p., majorum suorum pertinaciter adeo inhærere vestigiis, ut, si dissimilitudinem, quam Mahomedana, cui hodie ad dicti sunt, effecerit supersticio, exceperimus, vivam veterum Iraclitarum in se expressam referant imaginem. Ratio vero rei nulla alia est nec esse poterit, quam quod nus-